

PÍSEČNÉ DUNY, ZÁPADY SLUNCE A NESMĚLÉ DOTEKY



PETRA SCHIEROVÁ

Psí

Pohodová
romance

lásk




COSMOPOLIS





PETRA SCHIEROVÁ

*Psí
láská*

Přeložil Rudolf Řežábek

First published in 2019 by © Verlagsgruppe HarperCollins Deutschland GmbH,
Hamburg

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Rudolf Řežábek, 2025

Cover illustration © Michael Michajlov, 2025

ISBN 978-80-271-5537-8

KAPITOLA 1

Lars tiše zaklel, protože palivoměr jeho SUV s jasně slyšitelným pípnutím rudě zablikal. Za normálních okolností by plná nádrž snadno stačila až domů, ale tohle pondělí se zdálo, že úplně všichni cítí potřebu se na německých dálnicích ukázat a postarat se o příslušně dlouhé dopravní zácpy. Cesta domů z Zell am See mu už trvala skoro dvakrát déle než obvykle, a proto byl patřičně podrážděný. Přitom stejně jako při poslední návštěvě v loňském roce byla IONICA, kongres spojený s výstavou o e-mobilitě na vodě, velmi zajímavá a přinesla mu několik nových podnětů, inspiraci, a hlavně mnoho důležitých a užitečných nových kontaktů.

Jeho loděnici, kterou vedl několik měsíců a kde chtěl společně s bratrem Thorstenem a dvěma dalšími zaměstnanci stavět motorové čluny a jachty, se budou nové poznatky nepochybně hodit.

Zamířil s autem z dálnice k nejbližšímu odpočívadlu s čerpací stanicí a špatnou náladu se snažil zahnat uklidňující hudbou. Proto přešel od rádia, které nepřetržitě hrálo rockovou muziku, na flash disk s vážnou hudbou, kterou obvykle poslouchal spíš v práci, když se musel soustředit na složité problémy a detaily.

Vybral si album svých oblíbených skladeb od Chopina, a jakmile uslyšel první romantické tóny, hned se trochu uvolnil. Bratr si často

dělal legraci z toho, že obvykle tak drsný a někdy i vznětlivý Lars Verhoigen dává při relaxaci přednost natolik emotivní hudbě. Sám Lars se tomu čas od času také usmál. Jeho láska ke klasické klavírní hudbě se zrodila teprve během posledních sedmi nebo osmi let, kdy cestoval po světě, prošel náročným studiem a konečně si jakž-takž uspořádal život.

Předtím byl v podstatě jenom rváč a povaleč, s hlavou plnou nápadů i nesmyslů, ale bez jakékoli snahy na sobě nějak pracovat. Hněv a sebelítost ho na dlouhou dobu ovládly a způsobily, že vedl život, který mu při zpětném pohledu připadal jako ztráta času. Čas se ale nedá vrátit, a tak musel žít se svou minulostí – s nesčetnými, někdy neodpuštělnými chybami i s několika vzácnými, ale o to důležitějšími krásnými okamžiky.

Pár přátel při něm ale pořád stálo – i navzdory všem hloupostem, kterých se dopustil, a veškerým hříchům, za něž byl zodpovědný. Takovou loajalitu si nezasloužil, toho si byl velmi dobře vědom, a proto byl o to vděčnější, že se mu tahle přátelství podařilo zachovat.

Nehorázné ceny benzínu na dálniční čerpací stanici ho přiměly znovu zanádat, navíc mu už nějakou dobu kručelo v břiše. Odbočil tedy k malé pobočce Burger Kingu na čerpací stanici a zásobil se hamburgery, hranolky a velkým cappuccinem. Byl podvečer a na odpočívadle bylo docela živo. V některých spolkových zemích už začaly letní prázdniny, takže mnoho rekreantů mířilo k Severnímu moři, jak si už mohl všimnout během dne.

Lars položil papírový sáček s jídlem na sedadlo spolujezdce, sedl si za volant a dopřál si velký doušek horkého nápoje. Potom znovu pustil hudbu, zavřel oči a na chvíli položil hlavu na opěrku. Možná měl přece jenom letět, pomyslel si. Cesta do Rakouska a zpět byla docela vyčerpávající... a ve vzduchu aspoň nejsou dopravní zácpy.

Ale to by stejně ještě musel překonat vzdálenost ze Zell am See do Mnichova a z Hamburku do Lichterhavenu. Z odbavení, bezpečnostních kontrol a všech těch dodatečných letištních procedur by byl pravděpodobně stejně otrávený jako teď.

Nedaleko od něj zaskřípaly pneumatiky, což ho přimělo znovu otevřít oči. Zpočátku nepoznal, odkud ten hluk přichází. Pak ale spatřil mladého vousatého blondáka s jutovým pytle, jak běží lesíkem za druhou stranou čerpací stanice. Porost odděloval od odpočívadla a dálnice polovysoký kovový plot, pravděpodobně aby zabránil divokým zvířatům přiblížit se k vozovce.

Lars zamračeně sledoval, jak se muž zastavil, několikrát se rozhlédl a pak roztočil pytel tak, aby tvrdě narazil do kmene stromu. Nato ho odhodil na zem, ještě jednou do něj kopl a vrátil se ke svému autu. Lars to aspoň předpokládal, protože jen o chvíli později zavyl motor a znovu zakvílely pneumatiky.

Celá ta scéna mu připadala podivně neskutečná, ale zanechala v něm hodně špatný pocit. Co je v tom vaku? Samozřejmě věděl, že mnoho lidí nelegálně vyhazuje do lesa a na okraje silnic odpadky, a nejraději by každého z nich potrestal ranou pěstí do brady, ale kdo by vyhazoval odpadky v jutovém pytli a proč jimi nejprve praštil o kmen stromu a pak do nich ještě kopl, než se všeho zbavil?

Špatný pocit přerostl v děsivou předtuchu, ze které mu přeběhl mráz po zádech. Bez váhání zastrčil kelímek s kávou do držáku vedle sedadla a vystoupil z auta. Rychle se dostal k plotu a bez dlouhého přemýšlení ho jednoduše přeskočil. Při tom se zachytil o ostrou hranu a roztrhl si džíny. Neměl však čas na víc než na krátké rozzlobené odfrknutí. Ze všech sil běžel ke stromu, pod nímž ležel jutový pytel.

Už z dálky zaslechl žalostné zakňučení, při kterém mu ztuhla krev v žilách. Zároveň jím zalomcovala vlna neovladatelného hněvu a donutila ho zatnout ruce v pěst. „Ty zatracenej hajzle, k čertu s tebou!“

S tímto výkřikem padl vedle pytle na kolena a škubal za tkaničky, ale nakonec vytáhl kapesní nůž a hrubou látku prostě rozřízl.

Při pohledu, který se mu naskytl, na okamžik ztuhl hrůzou. V tašce ležela dvě zlatohnědá štěňata. Byla celá špinavá, jedno z nich bylo mrtvé. Z rány na hlavě prosakovala krev, ale tělíčko bylo ještě teplé. Štěně mělo – očividně po nárazu do kmene – zlomený vaz a rozdrčenou lebku.

Larsovi se do očí draly slzy hněvu, ale okamžitě se soustředil na druhé štěně, které stále ještě dýchalo a znovu žalostně zakňučelo.

„Zatraceně, chudáčku, co ti to ten chlap jenom udělal?“ Jutový pytel velmi opatrně roztrhl, aby si tu nadílku prohlédl zblízka. Psík zakňučel a pak zaštěkal tak vyděšeně, že to Larsovi znovu vehnalo slzy do očí. Jestli existovalo něco, co opravdu k smrti nesnášel, bylo to násilí na zvířatech. Pohled na bezbranné tvorečky mu málem zlomil srdce.

„Neboj se ničeho, drobkú, neublížím ti.“ Opatrně se pokusil vytáhnout štěně z pytle, ale to vyděšeně zakňučelo a chňapalo kolem sebe.

Nech mě, nech mě! Auuajs, to ne! Nedotýkej se mě! Kousnu tě!

„Au! Máš pěkně ostré zoubky.“ Lars pustil zvíře, které očividně trpělo bolestmi, a místo toho vytáhl z pytle mrtvé štěně. „Zatraceněj sráči!“ Smutně se podíval na bezvládné tělíčko a pak se pátravě rozhlédl kolem. Nemělo smysl brát mrtvé štěně s sebou. Lesní půdu tady kolem stromu pokrývala tenká vrstva listů z předchozího roku, pod ní byla kyprá humusová půda. Lars holýma rukama vyhrabal jámu, vložil do ní mrtvé zvířátko a zahrnul je hlínou a pořádnou hromadou listů. Jestli tu jsou divoáci nebo lišky, nejspíš zdechlinu znovu vyhrabou, ale to je běh přírody a aspoň to nezpůsobí žádné další škody. Druhé, stále ještě kňučící štěně, naopak určitě vezme s sebou a odnese ho k veterináři, ale ne v tomhle zatraceném jutovém pytli.

Lars si odhodlaně svlékl šedou mikinu, kterou měl na sobě přes bílé tričko, protože červnové počasí se zase jednou rozhodlo připomínat spíš duben. Rozprostřel ji na zem a opět sáhl po štěněti.

Au, au, au, to strašně bolí! Nesabej na mě, nebo tě znovu kousnu. Nechci, slyšíš, pusť mě!

„No tak, uklidni se, nechci ti ublížit, štěňátko. Jestli ti mám pomoci, musím tě vyndat z téhle hrozné věci.“

Ne, au, přestaň, pusť mě! Au, haf, nech mě!

Štěně se svíjelo a vřeštělo strachem a bolestí, znovu chňaplo po Larsově ruce, ale ten se tentokrát nezalekl.

„Všechno bude zase v pořádku. Hned to budeme mít za sebou. Zbavíme se toho ošklivého pytle, jo? No tak, auvajs, nemůžu ti pomoci, když mě budeš pořád kousat.“ Lars se snažil mluvit velmi tiše a klidně, aby toho zoufalého tvorečka nevyplašil ještě víc, než už zjevně byl. Psí tělíčko se silně třáslo a opakované vytí a pískání pronikalo Larsovi až do morku kostí. „Uklidni se, vidíš, už to bude. Pomůžu ti.“

Pomůžeš? Ty? Jsi ošklivý, obrovský chlap, člověk jako ten druhý, který mi vždycky ubližoval. A – čmuch, čmuch – kde je bráška? Před chvílí tu ještě byl, a už tu není. Připravil jsi mě o něj. Nechci být úplně sama, a už vůbec ne s takovým zlým člověkem, který mi zase ubližuje. Au, au, au, to všechno tak moc bolí. Já to už nechci.

Lars si bezděčně přejel hřbetem ruky po očích, když se mu konečně podařilo štěňátko z jutového pytle vyprostit a položit ho na mikinu.

„No vida, ty jsi malá fenečka,“ konstatoval po bližším prozkoumání. „Co ti to ten darebák jenom udělal?“ Úzkostlivě hledal na zvířecím těle otevřené rány, ale žádné nenašel. Malá však při každém dotyku žalostně vyla, takže určitě měla vnitřní zranění, nebo dokonce zlomené kosti.

Lars si prohrábl krátké černé vlasy a podíval se na své auto. „Vezmu tě hned k Luise, ta ti pomůže,“ slíbil a velmi pečlivě zabalil zvířátko do mikiny. Když raneček zvedl, fenka znovu zapištěla a trochu se zavrtěla. Dokonce ze sebe vyloudila úzkostné zavrčení, což Larse málem rozesmálo. „Ty jsi ale malá bojovnice, že? To je dobře, snad se zase brzy uzdravíš.“

* * *

„To byla skvělá práce.“ Doktor Arend Weisenau uznale kývl na Luisu Messnerovou, zatímco si myl ruce. „Jsi stále zkušenější a zručnější, přesně tak, jak to má být. A to už je u takové operace co říct.“

Luisa si utřela ruce a pak sáhla po houbičce a saponátu na čištění operačního stolu. Také se usmála. „Ten vřed se musel okamžitě odstranit, jinak by se ještě víc zanítil a pak by se možná něco dostalo i do krevního oběhu. To už by ta kočka nepřežila.“

„To je pravda. Škoda že majitelka tak dlouho čekala, než k nám přišla. To nebohé zvíře to málem stálo život.“

„Naštěstí jen málem. S trochou štěstí z toho zůstane jen malá jizva.“ Luisa stůl pečlivě postříkala čisticím prostředkem a poté ho otřela houbičkou. „Ale teď jsem úplně vyřízená. Nevím, co se to dnes děje. Samé urgentní případy...“

„Ano, některé dny je to opravdu peklo.“ Bělovlasý starší veterinář, s nímž Luisa ordinaci společně provozovala, odložil chirurgické nástroje vedle umyvadla, aby je umyli, obvazy a další náčiní vrátil zpět do skříněk.

Ve dveřích se objevila sedmnáctiletá Nina, která čas od času v ordinaci vypomáhala a o letních prázdninách tu absolvovala place-nou stáž. „Uložila jsem Kitty vedle do druhého boxu, takže zatím je všechno hotové. Greta řekla, že už můžu jet domů. Musím ješ-

tě něco nachystat pro mámu, dnes má narozeniny a večer vyrazíme všichni společně na večeři. Nevadí, když půjdu?“

„Samozřejmě ne, o tom jsme mluvily už dnes v poledne,“ přikývla Luisa. „Pozdravuj ode mě rodiče a ještě jednou vyříd' matce moje srdečné blahopřání. A abych nezapomněla, řekni Gretě a Kirsten, že už můžou skončit a jít domů. Já musím ještě vyřídit nějakou administrativu a dneska přespím nahoře, abych mohla sledovat Kitty.“

„Tak jo, díky. Uvidíme se zítra!“ Nina se otočila a vzápětí zmizela. Krátce nato se z přijímací místnosti ozval její hlas a smích dvou asistentek.

„Potřebuješ ještě s něčím pomoci?“ Doktor Weisenau zamkl skříň s léky a podal jí klíč. „Jestli ne, šel bych teď taky domů. Víš přece, že žena a já dnes slavíme dvaatřicáté výročí svatby...“

„Třicet dva let!“ Luisa se širokým úsměvem na rtech přistoupila ke staršímu kolegovi a krátce, ale vřele ho objala. „To je prostě báječné. Klidně jděte domů, já to tu zvládnou.“ Její úsměv se změnil v potutelný úsměšek. „Ale ne že manželce zase vyvedete nějaký kanadský žertík.“

„Proč ne?“ zasmál se doktor Weisenau. „Když to neudělám, bude si ještě myslet, že jsem nemocný nebo tak něco. Ne ne, oba to prostě potřebujeme, jinak bychom se za celé ty roky manželství určitě nudili.“

„Myslím, že je skvělé být tak dlouho šťastně ženatý.“ Luisa se zamyšleně podívala z okna na cvičiště, které Christina vybudovala na jedné z výcvikových luk své psí školy. „Doufám, že moje sestra a Ben to taky dokážou. A Alex a Melanie.“

„O tom jsem přesvědčen.“ Doktor Weisenau k ní přistoupil a poplácal ji po rameni. „Tvůj bratr i sestra projevili při výběru svých manželských partnerů pozoruhodně dobrý vkus. Vzájemně se velmi zvláštním způsobem doplňují – stejně jako já s Terezou. Podle mě je

to nejlepší recept na šťastné manželství. Jin a jang. Protiklady se jak známo přitahují, a když se navzájem doplňují, vzniká skvělý celek. I ty to jednou zažiješ, Luiso, tím jsem si naprosto jistý.“

„Já?“ Luisa se zasmála a odhrnula si za ucho blondátou kadeř, která se jí uvolnila z jednoduchého copu. „Jak asi, když od rána do večera prostě jenom pracuju a pracuju? Tady v ordinaci pana Božského určitě nepotkám.“

„Pana Božského?“ Doktor Weisenau se také uculil. „Vy mladí a ty vaše novodobé výrazy. Ale proč by se jednoho dne nemohl zjevit tady u dveří? Tvůj rytíř v lesklé zbroji.“

Luisa pokrčila rameny. „Protože něco takového se odehrává jen v knihách a filmech. V reálném životě musíte vyjít ze dveří a něco udělat, abyste se s někým seznámil. Ale na to momentálně prostě nemám čas... a příměně řečeno ani chuť.“

„Tak dobře, jak myslíš.“ Weisenau se usmál ještě víc. „Jsi ještě velmi mladá, takže máš všechny možnosti otevřené. Ale jak se hezky říká: odříkaného chleba největší krajíc.“

„To pro mě spíš neplatí.“ Luisa se smíchem hodila houbičku do dřezu, napustila vodu a začala důkladně čistit chirurgické nástroje. „Ale není to zase tak špatné. I takhle se cítím opravdu v pohodě. Která šestadvacetiletá holka může říct, že si už splnila sen mít vlastní veterinární ordinaci, a zároveň pracovat na disertační práci?“

„To máš ovšem pravdu, Luiso, to je opravdu pozoruhodné.“ Weisenau už stál ve dveřích a znovu se k ní otočil. „Na to můžeš být velmi hrdá.“

„Však taky jsem. A vděčná.“ Zvážněla. „Bez vás bych to všechno nikdy nedokázala.“

„No no, hlavně teď nebuď sentimentální. Víš, že mě to vždycky dost znervózňuje.“ Starší veterinář se zasmál a vzdálil se.

Luisa zavrtěla hlavou a s úsměvem na tváři ho provázela pohledem, ale pak se rychle začala opět věnovat úkonům, které byly po operaci nutné a jež stále ještě většinou prováděla sama, i když je mohla také přenechat zdravotním asistentkám.

Zatímco měla stále plné ruce práce na operačním sále, po Nině a doktoru Weisenauovi opustily ordinaci i Kirsten a Greta, aby si užily zasloužený volný večer. Luisa ještě chtěla aktualizovat několik složek pacientů a pak si objednat pizzu z *Alibaby*, možná se podívat na nějaký film, a přitom sledovat bezpečnostní kameru, jestli se stav operované kočky nezměnil.

Bylo velmi praktické, že v horním patře se nacházel malý byt, který dříve užívala její starší sestra. Tak mohla Luisa v případě potřeby zůstat nablízku svým pacientům. Zvířata na veterině nezuůstávala přes noc často, ale když už ano, chtěla se ujistit, že jí nic neunikne. Její vlastní byt byl ve staré zástavbě na okraji centra Lichterhavenu, asi deset minut chůze od ordinace. To byla příjemně krátká cesta do práce, ale v akutních nouzových případech, jako byl ten dnešní, raději zůstávala tady v domě.

Zrovna když si sedla ke stolu ve své malé kanceláři za ošetřovkami a otevřela složky dnešních pacientů, najednou uslyšela hluk auta, které vysokou rychlostí vjelo na dvůr kliniky a se skřípěním pneumatik zastavilo.

S jistou předtuchou vstala ze židle a v příštím okamžiku uslyšela, jak se otevřely domovní dveře. Hluboký, lehce chraptivý mužský hlas jí byl až příliš povědomý. Mimoděk se jí křečovitě sevřel žaludek a v hrudi se jí rozbušilo srdce.

„Luiso? Luiso, jsi tady? Nebo doktor Weisenau? No jo, to bude v pořádku, maličká, pomoc brzy přijde. Neplač. Luiso!“

Ještě nikdy neslyšela Larse Verhoigena takhle zoufalého, proto své spontánní reakci na jeho přítomnost nevěnovala pozornost

a rozběhla se k němu. „Co se stalo? Panebože, koho jsi to přinesl?“ Prudce se zastavila těsně vedle něj a zírala na uzlíček z šedé mikiny s knučícím štěnětem. Bez váhání popadla Larse za paži a vedla ho s sebou do jedné ze dvou ošetřoven. „Polož ho na stůl. Srazilo ho auto?“ Zatímco mluvila, už si nasazovala jednorázové rukavice.

„Ji. Je to fenka.“ Lars velmi opatrně položil zvíře na stůl. „Nějaký hajzl nechal tu malou a ještě jedno štěně v lese za čerpací stanicí na dálnici... opuštěné.“

Neomylně zaslechla jeho zaváhání a po dalším pozornějším pohledu na knučícího drobečka zamračeně vzhlédla. „Opuštěné?“

Vystrčil výraznou bradu pokrytou třídenním strništěm. „Strčil je do jutového pytle, praštil s nimi o strom, kopl do nich a nechal je tam ležet. Druhé štěně to nepřežilo. Tahle krasavice měla prostě neuvěřitelné štěstí, že jsem celý incident náhodou viděl. Kdybych toho chlapa chytil...“ Odmlčel se a bylo jasné, co by nejraději tomu trýzniteli zvířat udělal.

Luisa s ním dokázala soucítit. „Takový bezohledný idiot. Už jsi ho nahlásil?“ Velmi pečlivě si prohlédla štěně, které vypadalo naprosto vyčerpané a vystrašené, ale zřejmě už nemělo sílu se bránit nebo se pokusit o útěk.

„Ne, ale chystám se na to. I když to stejně k ničemu nebude, protože sice můžu popsat, jak ten chlap vypadal, ale nevím, kdo to je ani odkud pochází. Ani jsem neviděl jeho auto.“

„Ale možná se něčeho dopustil už dříve a policie má jeho popis. No no, jen klid,“ přerušila Luisa své úvahy, když štěně hlasitě zanaříkalo. „Tak jak jsi na tom?“ Konečky prstů jemně prohmatala zvířeti žebra. „Asi je má nalomená. Ty ubohý chudáčku, bude to ještě chvíli bolet.“

„Napadlo mě, jestli neutrpěla vnitřní zranění.“

Luisa přikývla. „Půjdu ji zrentgenovat a udělám pár dalších vy-

šetření. To bude chvíli trvat. Klidně ji tady nech a vrať se domů. Dobře se o ni postarám.“

„Ne.“ Lars k Luisinu bezmeznému údivu vehementně zavrtěl hlavou a pohladil štěně ukazováčkem po uchu tak jemně, že se jí znovu sevřel žaludek. „Nenechám ji samotnou.“ Na chvíli se odmlčel a ušklíbl se. „Nechápej mě špatně, jsem si jistý, že u tebe je v těch nejlepších rukou. Proto jsem hned přijel právě sem. Ale...“ Ještě jednou se dotkl ucha fenky, která vzápětí tiše kýchl a zakňučela. „Myslíš, že bych si ji mohl prostě nechat?“

Cože? Nechat? Ty mě? Ne ne, jsi velký, zlý člověk. Nezůstanu s tebou. V žádném případě. Jen bys mi zase ublížil, stejně jako ten druhý. Jdi pryč!

Rozhořčený a zároveň bázlivý štěkot a vrčení, které ze sebe fenka vypravila, přiměly Luisu pozvednout obočí. „Chceš ji adoptovat?“

„Proč ne? Zaslouží si dobrý domov, nebo snad ne?“

„Samozřejmě. Ale nezdá se, že by k tobě měla moc velkou důvěru.“

„Ty zřejmě taky ne.“ Lars se podíval na štěně s podivným výrazem v očích. „Dej nám trochu času. Nakonec se spolu nějak srovnáme.“

Luisa polkla, když viděla jeho výraz. I když věděla, že mluví jen o štěněti, všimla si dvojznačnosti jeho slov. Usilovně si pohrávala s lékárníčkou, vytáhla dvě různé injekční stříkačky a obě položila vedle štěněte. „Máš s chovem psů vůbec nějaké zkušenosti?“

„Ne. To bys ale přece měla vědět.“ V hlase mu zazněl podivný podtón, což ji donutilo vyhnout se jeho pohledu. „Ale někdy to musí být poprvé, že? Nebo je na tom, že bych si ji nechal, něco špatného?“

Luisa mu chtěla na tuto otázku nejprve odpovědět kladně, aby mu připomněla, jak povrchně a nezodpovědně žil většinu svého života. To by však bylo nespravedlivé, protože loni, když se po sedmi letech nepřítomnosti vrátil do Lichterhavenu, ukázal se městu a svým starým přátelům a známým v úplně jiném světle. Převzal starou

loděnici poblíž přístavu, kterou jeho otec, zkušený stavební podnikatel, získal před dávnými časy, ale nikdy ji nepoužíval. Lars ji nechal zrekonstruovat a naplnil ji novým životem. Přinejmenším to vypadalo tak, že už získal nějaké zakázky. Její starší bratr Alex byl už od školních let Larsův blízký přítel a občas jí vyprávěl o tom, co Lars chystá.

Luisa tyto informace nasávala jako houba, zcela automaticky, protože si nemohla pomoci, ale přitom se od Larse Verhoigena držela co nejdál. Před osmi lety byla tak hloupá, že mu dovolila, aby jí zlomil srdce. Časem se rány zahojily, ale ona se znovu takovému riziku nevystaví a toho muže si už do života nepustí.

Tehdy si myslela, opravdu věřila, že... Ne, tak dost! Než si tu myšlenku třeba jen náznakem mohla připustit, nesmlouvavě ji zapudila do stejného temného zákoutí srdce jako svou rozzlobenou a nekontrolovatelnou reakci na Larsovu blízkost. Ten muž pro ni byla vyřešená záležitost a tak to zůstane.

„Nic nebrání tomu, aby sis ji nechal. Původní majitel se jí chtěl zřejmě zbavit, takže by jinak skončila v útulku.“ Vzala do ruky jednu ze dvou injekčních stříkaček. „Je mi líto, maličká, ale teď to bohužel trochu píchne.“

Au, au, au. Vy lidé jste tak strašně zlí! Já to nechci. Přestaňte s tím. Kdybych nebyla tak slabá... pčík. Jejda, co to? To je zvláštní... Proč to najednou bolí méně a méně?

„Copak jí to dáváš?“ Lars zvědavě sledoval každý pohyb Luisiných rukou.

„Lék proti bolesti, který má také mírně uklidňující účinek a připraví ji na narkózu.“

„Narkózu?“ Polekaně zvedl hlavu.

„Musím ji zrentgenovat, jak už jsem říkala, a udělat ještě nějaká vyšetření, během kterých musí ležet v klidu. Nejlepší způsob, jak

toho dosáhnout, je použít lehkou narkózu.“ Jen na okamžik k němu zvedla oči. „Je ti jasné, že když ji adoptuješ, vezmeš tím na sebe na deset až patnáct let velkou odpovědnost?“

„Naprosto.“ Jeho tvář zůstávala při těch slovech vážná a klidná. „Jako dítě jsem vždycky chtěl mít psa.“

„Každé dítě chce domácího mazlíčka.“ Její pohled se k němu znovu stočil. „U tebe bych to ale nečekala.“

„Třeba jsem si tohle přání nechal pro sebe. Musíš ale uznat, že jsem to se psy vždycky uměl. Včetně těch vašich. Dokonce i Polly mě měla ráda, a ta byla opravdu hodně vybíravá.“

Při vzpomínce na sestřinu fenu kolie se Luisa musela usmát. „To je pravda. Bylo to skvělé zvíře, ale když se jí někdo nezamlouval, nedalo se nic dělat.“

„A Boss mě má taky rád,“ připomněl Lars amerického buldoka, který patřil Christině a jejímu novomanželu Benovi.

„Boss má prostě rád každého člověka, který je milý.“

„Takže já jsem milý?“ V jeho hlase se opět objevil podtón, tentokrát zjevně pobavený.

Luisa se přinutila zaměřit pohled na štěně, které bylo nyní mnohem klidnější. „Milý k Bossovi, tak jsem to myslela. Na chvíli ji pohlídej, dokud nepřipravím rentgen.“ Spěšně opustila místnost a vstoupila do sousední ordinace, kde byl umístěn rentgen a ultrazvuk.

* * *

Když Luisa odcházela z ošetřovny, Lars za ní zamyšleně hleděl. Byla to rozvázná a velmi kompetentní veterinářka, přestože praxi ještě nevykonávala tak dlouho. Na první pohled bylo zřejmé, že ji profese veterinářky zcela pohltila, a právě proto by se s poraněným štěnětem nikdy nevydal nikam jinam než k ní.

Milovala zvířata nade vše, měla přirozenou potřebu jim pomáhat, a pokud to bylo jen trochu možné, léčit je. Veterinární medicína pro ni nebyla jen práce, ale poslání, které se projevilo už v sedmi nebo osmi letech – tehdy se postarala o prvního ježka se zraněnou nožkou a uzdravila ho, o několik let později léčila straku se zlomeným křídlem.

Právě její oddanost tomu, co milovala a k čemu byla předurčená, byla jedním z hlavních důvodů, proč před osmi lety opustil Lichterhaven... a samozřejmě skutečnost, že si strachem div nenadělal do kalhot, ale na to raději dál nemyslel. Mnohem důležitější bylo, že udělal jedinou správnou věc. Když ji tu teď viděl, vystudovanou v rekordním čase, s blížícím se doktorátem a uprostřed její zbrusu nové ordinace, věděl, že bolest, kterou jí – a tím i sobě – způsobil, přinesla také něco dobrého. Dala jí sílu stát se tím, čím je dnes, a také ho nechat za sebou.

Nyní, po tolika letech, se už na tu dobu mohli ohlédnout s klidem, na onu epizodu z minulosti zapomenout a pokračovat ve svých životech jako dobří přátelé. Nic jiného, tím si byl naprosto jistý, by nikdy – nikdy! – nedopadlo dobře.

„Musíme ji přemístit sem.“ Luisa přišla s pojízdným ošetrovacím stolem a přisunula ho vedle toho, na kterém štěně leželo. To teď s napůl zavřenýma očima velmi klidně a rovnoměrně dýchalo.

Přemístit? Co to znamená? Cítím se tak malátně a skoro nic mě už nebolí. To je tak zvláštní. Jejda, co to je? Já létám? Ale ne, teď ležím na něčem studeném. Ale na tom nezáleží, na ničem nezáleží. Už to prostě nebolí...

„Ta malá je trochu omámená,“ vysvětlila Luisa. „Dám jí teď velmi lehkou narkózu a provedu všechna zbývající vyšetření. Počkáš tady, nebo...“

„Zůstanu tu, jestli dovolíš.“